

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dei Immortalis In Corpore Mortali Patientis Historia

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1694

§. IX. Iterum negat Petrus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49178](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49178)

riens: *Mulier ecce Filius tuus.* Cum illa una mulier fuerit benedicta inter mulieres, benedicat & mihi propter illam, quæ benefecit tibi. Pone me juxta hanc mulierem, & cujusvis mulieris manus pugnet contra me. Prostraverit Petrum ancilla ostiaria, prostratum eriget illa, quæ est ancilla Domini. Quod si illo me honore digneris, ut sim filius hujus ancillæ tuæ, tunc lætus modulabor hoc sacrum cum sacro Vate carmen: *O Domine, quia ego servus tuus: ego servus tuus, & filius ancillæ tuæ: plenusque spe ac fiducia, te urgebo cum eodem: Salvum fac filiam ancillæ tuæ.*

Ioan. 19.
26.

Psal. 115.
16.
Psal. 86.
16.

§. IX.

Iterum negat Petrus.

JAm semel ceciderat Petrus, & adhuc stare se putabat; quare & in negando perstitit. Stabat, sed *in via peccatorum*: sive quod ejusdem est criminis, sedebat in cathedra pestilentia; reus perfidia; jam magister erroris, qui fuerat discipulus Veritatis. Igitur cum jam refrigescente charitate, ad ignem se calefaceret, dixerunt ei: *Nanquid & tu ex discipulis ejus es?* Iterum negavit cum juramento, quia non novi hominem. *Recte mentitus es in caput tuum.* Arguis te mendacii, dum asseris, te non nosse magistrum Veritatis. Quæso vos, ut hic animum attendatis, & faciam ut omnibus sit in confesso, quibus gradibus homo descendat ad ultimam impietatis lineam; ut cum Petro Christum primum neget, deinde abneget. Priusquam negetur Christus, qui est magister omnium virtutum, abnegantur omnes virtutes. Ingreditur pudicus adolescens palestram alicujus Academiae, ut Petrus domum Caiphæ: accedit ancilla ostiaria, vel culinaria, vel penuraria, blanditur verbis, lenocinatur oculis, assen-

Psal. 1.
101.

Daniel. 13
15.

Virtutes
omnes
prius
abnegā-
tur quā
Christus

tatur gestibus: statim ad ejus vocem, ad ejus aspectum, negat castimoniam, abnegat pudicitiam. Quomodo? non nosti pudicitiam? Est illa, de qua tu olim puer in scholis tam magnificè loqueba-

Sap. 8. 2.

ris: Hanc amavi, & exquisivi à juventute mea, & quasi sponsam mihi assumere, & amator factus sum forme illius. At ille negat, usurpans illa verba Petri. Neque scio, neq; novi quid dicas. Abnegatâ jam Pudicitia, & admissâ luxuriâ, confert se ad domum Convivii; illic inter edaces lurcones, & bibacelluones, studet calicibus epotandis, & sic abnegat temperantiam. Sobrietas ne quidem de facie ipsi est amplius nota. Quid? nunquid paulò antè prius quàm pedem intuleras in Academiam, & Temperantiæ regulas observares, dixeras cur Salomone: Cogitavi in corde meo abstrahere à vi-

Eccle. 2. 1.

carnem meam, ut animum meum transferrem ad sapientiam, devitare meq; stultitiam? Hic iterum reponit illud Petri: non scio, neque novi quid dicas. Abnegat sobrietatem, & Temperantiam. Progreditur ad alia vitia, dum versatur inter procaces, & salaces, & impudentes, & effrontes socios; jam illud unius tantum pudet, non esse impudentem. Itaque abnegat Modestiam, & Verecundiam. Nullus amplius est in fronte pudor, nullus ingenuus in genis rubor, nulla in animo verecundia, nulla in corpore modestia. Sic ab Advocato a tinnitum auri abnegatur. Equitas: à Judice, à oblata munera, abnegatur justitia: ab iracundo ad conspectum inimici, abnegatur mansuetudo: ab avaro, ad spem pecuniæ, abnegatur misericordia. Sic abnegatis, & repudiatis omnibus virtutibus, traditur homo omnibus vitiis & sceleribus, donec tandem inveteratus dierum malorum, repente sistatur tribunali Dei judicandus. Tunc accedat

cedet ostiaria cœli, divina Justitia, cum virtutum,
 quæ illam stipant, comitatu: & cum nullus possit
 videre Deum nisi mundo corde, adducetur Casti-
 tas, ut videat an eum noverit. Illa nihil in eo vi-
 dens mundi, nihil non observans immundi, dicet
 quod Petrus: *Nescio hominem istum.* Cum nullus
 possit esse beatus nisi mitis, adducetur Mansuetu-
 do, & illa dicet: *Nescio hominem istum.* Hoc repo-
 nent virtutes singulæ. Itaq; claudetur illis janua
 cœli; & clamantibus, *Domine, Domine, aperi nobis:*
 non aliud audient totâ æternitate à Divina Justi-
 tia, nisi illud Evangelicum, *Nescio vos, quid dicam?*
Iustus es Domine, & rectum judicium tuum. Juste à te
 deseritur, qui prius te deseruit: Justè eum abne-
 gas, qui prius te abnegavit. Quare ne minacem il-
 lam tuam ex ore tuo percipiam sententiam: *Qui*
negaverit me coram hominibus, negabo & ego eum co-
ram Patre meo. Non te negabo, sed me ipsum ab-
 negabo, uti præcipis: *Qui vult venire post me, abneget*
semetipsum.

Matt. 25.

Psal. 118.

137.

Matt. 10

33.

Matt. 16.

24.

§. X.

Tertiò negat eum juramento.

Spectavimus non minùs triste quàm acre in
 corde Petri, velut de arena, Amorem inter &
 Timorem certamen. Timor in hoc certamine
 Amorem prostravit, dum eum, qui est fons Amo-
 ris, se nosse, Petrus negavit. Rem acu tetigit Mat-
 thæus, dum hæc de Petro scripsit: *Petrus verò sedebat*
foris in atrio. Petrus erat foris, Christus erat intus.
 Hinc non Charitas foras misit Timorem, sed Ti-
 mor foras misit Charitatem: quia Petrus non
 erat intus cum Christo, sed foris cum militibus:
 inde Petro (ut utar verbis Pauli) erant *foris pugna,*
intus timores. Itaque timoribus undiq; circumse-

Matt. 27.

1. Cor. 7. 5